

ДРУГИТЕ ЗА АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ

chitanka.info

Ангел Каралийчев, писател: „Когато Асен Разцветников по литературните четения задаваше гатанки на малките слушатели, в салона наставаше необикновено оживление. Гора от ръце се вдигаше нагоре. Всички бързаха да отговорят. Питал съм се неведнъж: защо децата обичат толкова много гатанките? — Защото те са една хубава гимнастика на мисълта, на ловката мисъл, на бързото досещане. На детето не трябва да се поднася произведението като обелен портокал. Нека му се даде възможност само да се потруди при обелването, да се позамисли, да се добере до извода и да изпита радостта на откритието.“

Илия Бешков, художник и мъдрец: „Талантът на Разцветников е елмазен. Такъв друг път я се роди, я не... Разцветников ми е приятел, но аз не го браня като приятел, а само се дистанцирам от причиненото на един крехък човек злодеяние. Той — като дарба — наистина е много крехък и аз се терзя от милост към него. Жестокостта е непоносима, но тя е особено мрачна, когато се проявява спрямо един чист талант...“

Владимир Русалиев, писател и земляк на Асен Разцветников: „Нашата дружба започна от най-ранните ни детски години. Живеехме на една и съща улица, и то само през две-три къщи. Отначало играехме заедно с другите деца на улицата, след това, пак със същите деца, отивахме да се къпем в Янтра, а по-късно, когато поотраснахме, тръгнахме да пасем воловете. И цели пет лета — по ридовете на Драганово или по долината на Янтра — босоноги, с торбички през рамо тичахме подир воловете. Особено много аз си изпатих през тия незабравими лета. Воловете на моя другар бяха стари и кротки, но моите бяха неспокойни, мъчно се задържаха на едно място и аз по цял ден трябваше да стоя прав и нащрек.“

Асен стоеше под някоя сянка и тъжно се усмихваше. После в унес се заглеждаше в далнините. На юг се синееше величествената Стара планина. Виждаха се Марагидик и Юмрукчал, а долу сред безкрайната равнина се извиваше и блестеше под слънчевите лъчи Янтра.

Дълго Асен оставаше така загледан в дивните картини, които се разкриваха от ридовете. После тежко въздъхваше. Той не можеше да забрави смъртта на майка си.

— Знаеш ли колко хубаво пееше майка ми? — казваше той, сякаш само на себе си. — И колко добра беше! И започваше да свири с

окарината^[1] си една тъжна народна песен.“

Вела Каралийчева, съпруга на писателя Ангел Каралийчев:
„Асен Разцветников и Ангел Каралийчев бяха добри приятели и аз не помня между тях да е имало остро спречкване или ожесточен спор, които да помрачат тяхната хубава дружба. Наистина, двамата добри приятели понякога с увлечение спореха, но този спор беше съвсем безобиден. Той дори развеселяваше присъстващите. Каралийчев беше роден в Стражица, а Асен Разцветников — в близкото село Драганово.

Каралийчев разпалено твърдеше, че неговото родно село е похубаво от Драганово, а Разцветников отрицателно клатеше глава и казваше:

— Дума да не става! Стражица не може да се мери с Драганово!

Да си призная, Драганово по онова време беше богато село и благоустроено от Стражица. Но Каралийчев държеше на своето. За него старата кална тогава Стражица с неприветливите къщи, малките посърнали градинки и разклатеното мостче над реката, по което със страх минавахме, за да отидем на гарата, беше най-хубавото село.

Обикновено спорът започваше тихо, после се разгаряше, за да притихне отново и завърши с хубав приятелски смях.“

[1] Окарина — малка глинена свирка. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.